

чудваніе, радвали ся на злативото имъ наличіе и на пріятный имъ дѣхъ. Бащата далъ на четырмата си сынове по единъ, и единъ останѣлъ. Останѣлытъ го зела майката.

Вечерята, когато ся събрали дѣцата да вечерятъ, баща имъ ги попыталъ: „Е, дѣца, какъ сѣ портокалитъ? сладки ли сѣ?„

Много хубави, тате, казалъ по-старыйтъ: тѣй сочни (чорбести) и тѣй сладки щото повече не бива! Азъ скрыхъ отъ сѣмето и щѣ го посѣѣ да израсте дърво.

„Добрѣ, казалъ бащата, това е бѣлѣгъ на ступанство и на погрыжваніе за напрѣдъ, както прилича на селянинъ.“

Азъ пакъ мойтъ портокалъ тос-часъ го изядохъ, казалъ най-малкыйтъ, и сѣмето му прѣснѣхъ; майча ми даде и половинѣтъ отъ нейныйтъ. Сладкъ портокалъ, самси ся яде! „Хж,“ казалъ бащата, «ты си постѣпилъ не твърдѣ благоразумно, но естественно и по дѣтински; за благоразуміе още има врѣме.»

Тогази второйтъ сынъ казалъ: сѣменцата които прѣснѣ Петърчо азъ ги събрахъ и имъ изядохъ бѣдчицытъ. А